

RÜZGÂR GÜLLERİ

Üstün BOL, Cyrano de Bergerac, 9 Ekim 2024

<https://www.hertaraf.com/koseyazisi-cyrano-de-bergerac-ruzg-r-gulleri-4330>

Eskiden üniversiteler şimdiki gibi laylaylom yerleri değildi. Orada bir kimlik inşa edilir, adeta hayatla bağımız yeniden kurulurdu. Nerede durduğumuz, olaylara yaklaşımımız, değerlendirmelerimiz geldiğimiz günle ayrıldığımız gün arasında yüz seksen derece fark gösterirdi.

1990 yılında üniversiteye başlarken kendimi solcu zannediyordum. Bu konuda yalnız olduğum da söylenemezdi. Etrafım benim gibi ezbercilerden oluşuyordu. Ve biz bizim gibi olmayan herkese gülüyor, söylediklerinin doğru, mantıklı şeyler olup olmadığına bakmadan onlarla dalga geçiyor, alay ediyorduk.

Ama işler istediğim gibi gelişmedi. Ne gülüp eğlenecek, ne de gezip tozacak vaktim hiç olmadı. Belki birkaç ay boyunca ben kimim, ben neyim sorularına cevap ararken geçirdiğim süre laylaylom günlerinden sayılabilir. Eskiden alay ettiğim insanlarla alay edememek bir yandan canımı sıkarken diğer yandan giderek onlara benziyor olmak itiraf etmeliyim ki o zamanlar çok rahatsız ediciydi.

Bilenler bilir Karadeniz Teknik Üniversitesi kampüsünde dört öğrenci yurdu vardır. Bu yurtlarda üç koridor büyük bir holde birleşir. Ben ikinci yurttaki kalıyordum. Bütün yurtlarda ortak holde sabit bir ütü masası olurdu. Akşam hava karardıktan sonra ütü masasının etrafında toplanır bazen bağlama, bazen gitar eşliğinde şarkılar türküler söylerdik.

Bir akşam daha önce hiç olmayan bir şey oldu. Sarıklı, takkeli 10-15 kişilik bir gurup ezan okuyup topluca namaz kılmaya başladı. Onlar gelince müziğe ara verir, gitmelerini beklerdik. Arkalarından da hem içimizden hem dışımızdan söylenirdik. ‘Başka yer mi yoktu, şov yapıyorlardı, mescit mi yoktu mescide gitsinlerdi, biz mescitte şarkı söylüyor muyduk?’.

Bu söylenmelerin ardından yurttaki mescit olmadığını ve ülkücü yurt yönetiminin mescit açmamak için direndiğini öğrendik. Namaz kılınabilecek bir merdiven altı bile yoktu. Yurt idaresi bu konuda çok hassastı ve asla taviz vermeyeceklerdi! Biz şarkı söylerken namaz kılan gurup yurt yönetimiyle görüşmüş, namaz kılacak bir alan tahsis edilmesini istemişti. Yurt yönetimi ise alay ederek, ‘Siz kimsiniz? Bizim öyle bir görevimiz yok, hadi işinize!’ diyerek odasından kovmuştu arkadaşları. Onlar da mescit açılıncaya kadar ortak alanlarda topluca namaz kılacaklarını söyleyerek çıkmışlardı müdürün odasından.

Yurt idaresi bütün yurtlarda ortak alanlarda topluca namaz kılınmaya başlanınca korkmuş, geri adım atarak birkaç ay içinde yurtlarda mescit açmak zorunda kalmıştı. Bir süre sonra ben de arkalarından homurdandığım insanlarla birlikte o mescitte namaz kılıyordum. Her akşam ütü masasının etrafında toplanmaktan da vazgeçmemiştim.

Bu kadarla kalmadı tabi ki. 25 metre kareye sığılmıyordu. Vakit namazları için yetiyordu belki ama Kadir Gecesi, Mevlit Kandili gibi gecelerde mescit yetersiz kalıyordu. Üstelik her Perşembe gecesi topluca Kur’an okunuyor ve kısa bir tefsir yapılıyordu. Alan yetersiz gelmeye başlayınca her katta bir odada toplanılması, Kur’an okuma ve tefsir için bütün yurtlarda Perşembe günleri aynı saatte toplanılması kararı alındı.

Bu yurt yönetimini ilgilendiren bir durum değildi. Oda arkadaşlarımız sorun çıkarmıyordu. İster toplanıp türkü söylemişiz ister sohbet etmişiz bu yurt yönetimini ilgilendirmezdi. Önce idareye çağırıp korkutmalar başladı. Ardından yurttan atılmakla tehdit etmeler devam etti. Bu da yetmeyince Perşembe geceleri sohbet düzenlediğimiz odalar basıldı. İdareciler odaya girdiğinde Kur'an okunuyorsa devam ediliyor, sohbet ediliyorsa sohbete ara verilmiyordu. Ayaküstü bir şeyler geveleyip dikkate alınmadıklarını görünce şöyle yaparız, böyle yaparız, yaptığımız yasal değil gibi gevezelikler edip odadan çıkıyorlardı. O gün birlikte hareket ettiğimiz arkadaşların bir kısmı 2002'den sonra içlerindeki ülkücüye yenik düştüler. Kötü mü oldu, emin değilim!

Tahmin edebileceğiniz gibi bütün bunları organize eden ekip Milli Görüş'çülerdi. Gençtik, heyecanlıydık, ite kopuğa pabuç bırakacak halimiz yoktu. Üniversitede solcular –Türkiye'de sol olmadığını, birtakım insanların ırkçılım demeye utandıkları için solcuyum dediğini daha sonra öğrenecektim- azınlıktı. Onlar da üniversite yönetiminin ve yurt idaresinin baskısı altında yaşıyorlardı.

Biz örgütlüydük. Beraber geziyor, neredeyse her şeyimizi paylaşıyorduk. Ülkücüler bizden çekinirdi, bize sataşamazlardı. Bizimle yürüyen hiç kimseyle kavga edemezlerdi. Solcu öğrenciler ülkücülerin tacizlerine maruz kaldıklarında kantinde bizim masamıza oturur, okul çıkışlarında yurtlara bizimle birlikte yürümeyi tercih ederlerdi. Üniversitede kaldığım uzun süre boyunca solcularla hiç kavga etmedik. Bütün kavgalarımız ülkücü öğrencilerle idi.

Ülkücü yurt yönetimi sayıları ve etkinlikleri artan İslamcılara karşı 'Bakın biz de Müslümanız' demek için 'Perşembe geceleri Kur'an okuyun, sohbet yapın' talimatı verdi partidaşlarına. Daha birkaç ay önce engellemeye çalıştıkları ama güç yetiremedikleri alanı bu şekilde konsolide etmeye çalıştılar. Ancak bütün taklitlerin aslını güçlendirdiğini düşünemediler. Bizim alaycı bakışlarımız altında birkaç hafta süren işlerdi bunlar. İşin komik tarafı ise Kur'an okuyacak kimseyi bulamıyor, bizim arkadaşlarımızı çağırıyorlardı. Kur'an-ı Kerim okunduktan sonra arkadaşlarımız Veda Hutbesinden ırkçılığa karşı birkaç bölüm okuyor. Mü'minlerin ancak kardeş olduğundan bahseden ayetle odadan ayrılıyorlardı. Baktılar olmayacak zaten sıkıcı işler kısa sürede vazgeçtiler ve yalnız gezen solcuları kıştırma operasyonlarına devam ettiler. Hem bu daha eğlenceliydi!

Devletin bütün imkânlarını askerini, polisini, bürokratını üzerimize saldılar ama neticede hep boynu bükük ayrıldılar yanımızdan. Tam da bu zamanlarda rahmetli Muhsin Yazıcıoğlu Milliyetçi Hareket Partisinden ayrıldı. MHP dönemin ruhuna ayak uydurarak Seküler Kemalist bir çizgiye oturdu ve bütün partizanlarından da itirazsız itaat bekledi. Muhsin Bey ve ekibi Türk-İslam sentezine yakın durarak bu Seküler Kemalist çizgiyle arasına mesafe koydu. Bize göre ise sentez-mentez işleri kabul edilemez olsa da Seküler-Kemalist çizgiden birilerinin kopması iyi bir şeydi.

Belki hep gözden kaçtı ama ülkücülüğün Seküler-Kemalist bir hareket olduğunu ilk olarak açıkça Muhsin Yazıcıoğlu ifşa etti. Vatan, Millet, Allah, Peygamber numaralarıyla 1993'e kadar gelmişti ama artık mızrak çuvala sığmıyordu. 28 Şubat geriden geriden inşa edilirken MHP Seküler Kemalist yapısını net bir şekilde ortaya koymalıydı. Nitekim 28 Şubat'ın fiilen ortaya çıkmasıyla da MHP en sert biçimde bu yapıya bağlılığını hiç çekinmeden ilan etti.

28 Şubat dediğimiz süreç aslında Müslümanları toptan yok etmeyi hedeflemiyordu. Daha çok bütün Türkiye'nin iman ettiği şekilde milliyetçi, muhafazakâr, seküler, Kemalist, coğrafyacı,

mezhepçi bir imana zorluyordu. İman etmeyenler elbette tokatlanacak ve cezalandırılacaktı. Öyle de yapıldı! Devlet isterse sever, isterse döver çizgisine razı herkes, devletin müşfik kolları arasında korunacaktı.

Seküler Milliyetçi Kemalistlerle Seküler Kemalist Ülkücüler nihayet aynı çizgide buluşmuşlardı. Nihayet kan kardeşleri bir araya gelmişti. Her ikisi için de Müslümanların memnuniyetsiz duruşları büyük sorun teşkil ediyordu. Ne yapılıp ne edilip Müslümanların da Seküler Milliyetçi Kemalist çizgiye çekilmeleri gerekiyordu. 2001 yılında Adalet ve Kalkınma Partisi kuruldu. 2002 yılında %34 oy oranıyla iktidara geldi.

Ak Parti kurulduğu günden bu yana muhafazakâr demokrat bir çizgide olduğunu İslamcı olmadığını defalarca deklare etti. Bu bir takiyye değil, bir vaka ve tercihti. Erdoğan, Özal'ın denediği ve başarılı olduğu dört eğilimi birleştirme çizgisini taklit ederse başarılı olacağını düşünüyordu. Bugüne kadar da seçim sonuçları dikkate alınırca başarılı oldu. Hatta çerçeveyi genişlettiğini ve dört eğilimle sınırlı kalmadığını söylemek de mümkün.

Özal'la Erdoğan arasında ise bariz bir fark olduğu açık. Özal, farklı eğilimleri bünyesinde barındırırken her eğilimin kendisi gibi kalmasına müsaade etti. Erdoğan ise içine dâhil olduğu eğilimlerle özdeşleşme veya bünyesine dâhil olan eğilimlere kendisi gibi olma şartı getirdi. İstisnaları mevcut olmakla birlikte Erdoğan partnerlerinin birbirlerine benzemesini istedi ve bunu başardı. Bunu yaparken en büyük dönüşümü de partisi yaşadı. MHP'nin Ak Partileşmesi mümkün olmadı ama Ak Partililer MHP'lileştiler. Üstelik bu durumu hiçbir Ak Partili garipsemedi. Daha da vahimi MHP'lileşirken bugüne kadar neden MHP'lileşmediklerinin üzüntüsünü yaşadılar. 2013 yılında Barış Sürecinin sonlandırılmasıyla birlikte MHP bir üst irade tarafından iktidara ortak edildi.

Rahmetli Erbakan seçim koalisyonlarından bahsederken, ortaklık 1+1 değil, 1x1'dir derdi. Erdoğan ise bu ortaklıkların 1+1 olduğuna inanmıştı. Bu sebeple de kitlesinin ortaklık ettiği siyasi hareketle özdeşleşmesinde milliyetçi-muhafazakâr bir çizgiye evrilmesinde bir sorun görmedi. Hatta örgütünün MHP'lileşmesi ortağı karşısında elini güçlendiriyordu.

Bu süreci destekleyen, bu sürece hayat verebilmek için inşa edilen birçok olaydan sonra 'eski' İslamcıların da içinde bulunduğu büyük bir kitle eski düşüncelerini terk ederek tek tip bir akla ve kıyafete büründüler. Devletçi, milliyetçi, seküler, utangaç Kemalist, coğrafyacı bu çizgi elbette tasarlayanlar tarafından büyük bir beğeni ile karşılandı.

Bu gün bu çizginin dışında duran, kimliğini gizlemeden ve utanmadan ibraz eden herkes denklem dışıdır. Bürokraside, memuriyette, belediyelerde, sosyal hayatta bu dönüşüme rıza göstermeyen herkes tasfiye edilmektedir. İstenilen tek tip insan, tek tip bürokrat-memur, tek tip hoca âlim, tek tip cemaat ve cemiyettir.

Kim olursanız olun Seküler, Milliyetçi, Kemalist kutsallara iman etmiyorsanız yaşama/varolma hakkınızı kaybettiğiniz bir oyundur bu! 28 Şubat'ın sahipleri bu ilkesiz ve ilkel sürecin 1000 yıl süreceğini söylerken içlerinden geçen kötülüğü dile getirmiyorlardı. Planlanmış ve sahnelenmeye devam edecek acımasız bir senaryoya güvendikleri için ağızlarından bu sözler çıkmıştı.

2007 yılında yapılan anayasa değişiklikleri ve devamında yargılama süreçlerinde darbeci generallerin ve subayların rütbelerinin sökülmesi, kimi cezalara çarptırılmaları gününbirlik yaşayan bizler için 28 Şubat'ın sona erdiği romantizmiyle karşılanmıştı. Bugün ise 1000 yıl

sürecek bir 28 Şubat sürecinin inşası için heyecanlandığımızı, 1000 yıl sürecek bir süreci alkışladığımızı fark ediyoruz.

Düştüğü yerden memnun olan birini hiçbir güç ayağa kaldıramaz.

(Konuya ilişkin 23 yıl önce yapılmış bir değerlendirme için bakınız: <https://www.muharrembalci.com/yayinlar/makaleler/66.pdf>)

Cyrano de Bergerac